

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Zofia Pawelczyk-Bik

Protokolant: Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2020 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy J. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o zasiłek chorobowy

z odwołania J. Ś. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. z dnia 29 listopada 2018 roku znak: (...) nr (...), z dnia 28 grudnia 2019 roku znak: (...) nr (...), z dnia 29 maja 2019 roku znak: (...)nr (...), z dnia 28 czerwca 2019 roku znak: (...) nr (...), z dnia 21 sierpnia 2019 roku znak: (...) nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia (...) roku znak: (...) nr (...) w ten sposób, że przyznaje J. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres 24 września 2018 roku do 27 listopada 2018 roku,
2. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 28 grudnia 2019 roku znak: (...) nr (...) w ten sposób, że przyznaje J. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 28 listopada 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku,
3. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 29 maja 2019 roku znak: (...) nr (...) w ten sposób, że przyznaje J. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 24 kwietnia 2019 roku do 14 maja 2019 roku,
4. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 28 czerwca 2019 roku znak: (...) nr (...) w ten sposób, że przyznaje J. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2019 roku do 7 czerwca 2019 roku,
5. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 21 sierpnia 2019 roku znak: (...) nr (...) w ten sposób, że przyznaje J. Ś. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 10 czerwca 2019 roku do 29 lipca 2019 roku.

Sygn. akt VI U 33/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 listopada 2018 roku znak: (...) nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił J. Ś. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 września 2018 roku do 27 listopada 2018 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z dniem 16 września 2018 roku ubezpieczony wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

(decyzja z dnia 29.11.2018 r. – a.r.)

Decyzją z dnia 28 grudnia 2019 roku znak: (...) nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił J. Ś. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 28 listopada 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że z dniem 16 września 2018 roku ubezpieczony wykorzystał okres zasiłkowy wynoszący 182 dni.

(decyzja z dnia 28.12.2018 r. – a.r.)

Decyzją z dnia 29 maja 2019 roku znak: (...) nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił J. Ś. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 24 kwietnia 2019 roku do 14 maja 2019 roku. W uzasadnieniu wskazał, że nie podlegał do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 1 października 2018 roku ponieważ za październik, listopad i grudzień 2018 roku opłacił składki w zaniżonej wysokości. Niezdolność do pracy powstała w okresie kiedy nie podlegał do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

(decyzja z dnia 29.05.2019 r. – a.r.)

Decyzją z dnia 28 czerwca 2019 roku znak: (...) nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił J. Ś. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 maja 2019 roku do 7 czerwca 2019 roku. W uzasadnieniu wskazał, że nie podlegał do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 1 października 2018 roku ponieważ za październik, listopad i grudzień 2018 roku opłacił składki w zaniżonej wysokości. Niezdolność do pracy powstała w okresie kiedy nie podlegał do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

(decyzja z dnia 28.06.2019 r. – a.r.)

Decyzją z dnia 21 sierpnia 2019 roku znak: (...) nr (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. odmówił J. Ś. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 10 czerwca 2019 roku do 29 lipca 2019 roku. W uzasadnieniu wskazał, że nie podlegał do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego od 1 października 2018 roku ponieważ za październik, listopad i grudzień 2018 roku opłacił składki w zaniżonej wysokości. Niezdolność do pracy powstała w okresie kiedy nie podlegał do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

(decyzja z dnia 21.08.2019 r. – a.r.)

Od powyższych decyzji J. Ś. złożył odwołania wnosząc o ich zmianę w całości wskazując na zasadność przyznania mu prawa do zasiłku chorobowego za wszystkie sporne okresy. W uzasadnieniu wskazał, że niezdolności do pracy były spowodowane różnymi schorzeniami tj. psychiatrycznymi i ortopedycznymi. Ponadto wskazał, że w związku z przebywaniem na zwolnieniach lekarskich od 24 września 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku nie może być mowy o tym, że opłacił składki w zaniżonej wysokości.

(odwołanie – k. 1-3, k. 1-2 a.s. VI U 379/19, k. 1-2 a.s. VI U 468/19, k. 1-2 a.s. VI U 304/19, k. 1-3 a.s. VI U 69/19)

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołania wniósł o ich oddalenie wskazując na zasadność zaskarżonych decyzji.

(odpowiedź na odwołanie – k. 10-10v, k. 4-4v a.s. VI U 379/19, k. 4-4v a.s. VI U 468/19, k. 4-4v a.s. VI U 304/19)

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący J. Ś. jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, opłaca sam za siebie składki na ubezpieczenia społeczne oraz składa deklaracje rozliczeniowe, w których wskazuje podstawy wymiaru składek. Za okresy od października do grudnia 2018 roku włącznie odwołujący wykazywał podstawy wymiaru składek ożł, nie opłacał za te okresy składek. Za okresy od marca 2019 roku do maja 2019 roku włącznie odwołujący wykazywał podstawy wymiaru niższe podstawy wymiaru składek.

(okoliczności bezsporne, a nadto: deklaracje rozliczeniowe – k.169-182)

Odwołujący się był niezdolny do pracy w okresach:

1) od 18 marca 2017 roku do 15 września 2017 roku – ze względu na schorzenie o symbolu F33 – zanurzenia depresyjne nawracające,

- 2) od 21 września 2017 roku do 11 lutego 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu S43- zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł obręczy barkowej,
- 3) od 12 lutego 2018 roku do 13 marca 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M24 – inne uszkodzenia stawu,
- 4) od dnia 19 marca 2018 roku do 19 września 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu F33 – zanurzenia depresyjne nawracające,
- 5) od 24 września 2018 roku do 21 października 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu S83– zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł kolana,
- 6) od 22 października 2018 roku do 5 listopada 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu S82 – złamanie podudzia łącznie ze stawem skokowym,
- 7) od 6 listopada 2018 roku do 27 listopada 2018 roku – ze względu na schorzenie o symbolu M17- choroba zwyrodnieniowa stawów kolanowych (gonartroza),
- 8) od 28 listopada 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku – ze względu na schorzenia o symbolu M23 – wewnętrzne uszkodzenia stawu kolanowego.

Odwołujący był osobą uprawiającą czynnie sport – sztuki walki. Cierpiał na nawracające zanurzenia depresyjne. Po raz pierwszy z tego powodu odwołujący się był niezdolny do pracy w okresie od 18 marca 2017 roku do 15 września 2017 roku. Odzyskał zdolność do pracy po dniu 15 września 2017 roku z przyczyn psychiatrycznych. Od 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 roku był niezdolny do pracy z powodu schorzeń somatycznych niezwiązanych ze stanem zdrowia psychicznego. Zdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych utrzymywała się do dnia 19 marca 2018 roku.

Z powodu dolegliwości psychiatrycznych odwołujący się był ponownie niezdolny do pracy w okresie od 19 marca 2018 roku do 19 września 2018 roku. Odwołujący się odzyskał zdolność do pracy w dniu 20 września 2018 roku z powodu schorzeń psychiatrycznych. W okresie od 20 do 22 września 2018 roku w związku z odzyskaniem zdolności do pracy prowadził zajęcia - treningi dla (...) Związku (...) (chińskiej sztuki walki).

Od 24 września 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku niezdolności do pracy odwołującego się nie były związane ze schorzeniami psychiatrycznymi, tylko ze stanem zdrowia somatycznym. W dniu 24 września 2018 roku podczas uprawiania sportu urazu stawu kolanowego. Z tego powodu przebywał na zasiłku chorobowym od 24 września 2018 do 1 stycznia 2019 roku. W okresie od 24 września 2018 roku schorzenia psychiatryczne utrzymywały się – współlistniały, ale nie powodowały niezdolności do pracy przy utrzymującej się niezdolności do pracy z przyczyn somatycznych.

(dowód: faktura – k. 186; zaświadczenie – k. 202, zaświadczenie – k. 203; opinia główna i uzupełniająca biegłego psychiatry B. P. – k. 19-22, k. 63-64, k. 109-112; opinia główna biegłego ortopedy-traumatologa K. K. – k. 43-43v)

Po dniu 1 stycznia 2019 roku odwołujący się był niezdolny do pracy również w okresach od 6 marca 2019 roku do 27 marca 2019 roku oraz od 27 marca 2019 roku do 23 kwietnia 2019 roku.

(fakt znany Sądowi z urzędu na podstawie dokumentacji z akt sprawy VI U 268/19)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wniosków zawartych w opiniach głównej i uzupełniającej biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii oraz w znacznym zakresie na podstawie opinii biegłego psychiatry. Wnioski te są spójne i logicznie uargumentowane. Sąd miał również na uwadze, że żadna ze stron nie wносиła zastrzeżeń do opinii biegłego. Sąd ustalając stan faktyczny nie podzielił ustaleń biegłej, które poczyniła w opinii z dnia 19 stycznia 2020 roku (k. 139) dotyczących wskazania, że w okresie od 24 września 2018 roku niezdolność do pracy była również samodzielnie powodowana przez objawy depresyjne. Biegła w kolejnej opinii uzupełniającej z dnia 9 kwietnia

2020 roku nie wskazuje na to, na jakiej dokumentacji medycznej dokonała takiego wnioskowania, nadto wskazała, że pomiędzy wrześniem 2018 roku a styczniem 2019 roku brak było wizyt u psychiatry. Ponadto na ostatniej wizycie u lekarza psychiatry w dniu 25 września 2018 roku (k. 86) zostało wystawione zaświadczenie do lekarza medycyny pracy o braku przeciwwskazań dotyczących powrotu do pracy. Nie zostało również wystawione żadne zwolnienie lekarskie stwierdzające niezdolność do pracy. Wobec powyższego Sąd nie podzielił ustaleń biegłego psychiatry B. P. w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą odmowy prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 24 września 2018 roku do 27 listopada 2018 roku, od 28 listopada 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku, od 24 kwietnia 2019 roku do 14 maja 2019 roku, od 17 maja 2019 roku do 7 czerwca 2019 roku, od 10 czerwca 2019 roku do 29 lipca 2019 roku. było uznanie przez ZUS, że odwołujący się wyczerpał okres zasiłkowy z dniem 16 września 2018 roku oraz to, że w okresach od października do grudnia 2018 roku opłacił składki w niższej wysokości. Ponadto w toku postępowania ZUS podnosił, że podstawy wymiaru składek za marzec, kwiecień i maj 2019 roku zostały również zadeklarowane w zaniżonej wysokości.

Zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2020 roku, poz. 870, dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłek chorobowy przysługuje przez okres trwania niezdolności do pracy z powodu choroby lub niemożności wykonywania pracy z przyczyn określonych w art. 6 ust. 2 - nie dłużej jednak niż przez 182 dni, a jeżeli niezdolność do pracy została spowodowana gruźlicą lub występuje w trakcie ciąży - nie dłużej niż przez 270 dni. Powyższy okres jest tzw. okresem zasiłkowym, którego wyczerpanie skutkuje odmową przyznania prawa do dalszego zasiłku chorobowego. Okres zasiłkowy przy schorzeniach odwołującego się wynosił 182 dni. Z kolei art. 9 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazuje, że do okresu zasiłkowego wskazanego w art. 8 tej ustawy zalicza się również wszystkie okresy nieprzerwanej niezdolności do pracy, a w swym ust. 2 wskazuje on, że do owego okresu zalicza się również okresy poprzedniej niezdolności do pracy, spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa pomiędzy ustaniem poprzedniej, a powstaniem ponownej niezdolności do pracy nie przekraczała 60 dni. Przy czym chodzi o tożsamość schorzeń w znaczeniu medycznym.

Z ustaleń Sądu wynika, że odwołujący się był niezdolny do pracy m. in. w okresach od 18 marca 2017 roku do 15 września 2017 roku, od 21 września 2017 roku do 11 lutego 2018 roku, od 12 lutego 2018 roku do 13 marca 2018 roku, od dnia 19 marca 2018 roku do 19 września 2018 roku, od 24 września 2018 roku do 21 października 2018 roku, od 22 października 2018 roku do 5 listopada 2018 roku, od 6 listopada 2018 roku do 27 listopada 2018 roku, oraz od 28 listopada 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku. Przerwy pomiędzy tymi okresami niezdolności do pracy nie przekraczały 60 dni.

W toku postępowania Sąd ustalił również, że w okresie od 18 marca 2017 roku do 15 września 2017 roku odwołujący się był niezdolny do pracy z powodu schorzeń związanych z zaburzeniami zdrowia psychiatrycznego – depresyjnymi. Odzyskał zdolność do pracy po dniu 15 września 2017 roku z przyczyn psychiatrycznych. Od 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 roku był niezdolny do pracy z powodu schorzeń somatycznych niezwiązanych ze stanem zdrowia psychicznego. Zdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych utrzymywała się do dnia 19 marca 2018 roku. Niezdolność z powodów psychiatrycznych w okresie od 18 marca 2017 roku do 15 września 2017 roku nie miała nic wspólnego z niezdolnością do pracy somatyczną (ortopedyczną) od 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 roku. Następna niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych powstała dopiero w dniu 19 marca 2018 roku i trwała do 19 września 2018 roku. Pomiędzy pierwszą z niezdolności do pracy z powodu zaburzeń depresyjnych, a drugą, występowała przerwa w okresie od 16 września 2017 roku do 18 marca 2018 roku – trwała ponad 60 dni. Oznacza to, że obie niezdolności do pracy należy zaliczyć w ramach dwóch niezależnych okresów zasiłkowych. Wobec czego pierwszy okres zasiłkowy obejmuje czas od 18 marca 2017 roku do 15 września 2017 roku, kolejny od 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 roku. Okresy te trwały poniżej 182 dni.

Od 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 roku był niezdolny do pracy z powodu schorzeń somatycznych niezwiązanych ze stanem zdrowia psychicznego. W tym okresie nie był niezdolny do pracy powodu schorzeń

psychiatrycznych, wobec czego tego okresu niezdolności nie można połączyć z poprzednim okresem niezdolności trwającym do 15 września 2017 roku. Okres niezdolności do pracy do 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 trwał poniżej 182 dni (174 dni). Jest to kolejny nowy okres zasiłkowy, który powinien zostać otwarty w przypadku odwołującego. Z przyczyn somatycznych odwołujący się po 13 marca 2018 roku był zdolny do pracy. Ponowna niezdolność do pracy z przyczyn somatycznych powstała dopiero w dniu 24 września 2018 roku. Między okresami niezdolności do pracy z przyczyn somatycznych – ortopedycznych występowała przerwa 60 dniowa. Niezdolność do pracy z przyczyn ortopedycznych trwała do 1 stycznia 2019 roku, czyli poniżej 182 dni (100 dni). Wobec czego powinny zostać otwarte dwa kolejne okresy zasiłkowe niezdolności do pracy z przyczyn somatycznych – niezależnych od ortopedycznych tj. od 21 września 2017 roku do 13 marca 2018 roku oraz od 24 września 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku.

Tak więc, błędne było zaliczenie wszystkich niezdolności do pracy od 18 marca 2017 roku do okresu zasiłkowego, który zdaniem ZUS został wykorzystany z dniem 16 września 2018 roku. Wobec tego zaskarżone decyzje ZUS z dnia 29 listopada 2018 roku i 28 grudnia 2018 roku są nieprawidłowe i podlegają zmianie poprzez przyznanie prawa do zasiłku chorobowego za sporne okresy.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku w punkcie 1 i 2.

W przedmiocie odwołania od decyzji z dnia 29 maja 2019 roku, 28 czerwca 2019 roku i z dnia 21 sierpnia 2019 roku Sąd zważył, że podstawą do odmowy prawa do zasiłków chorobowych za sporne okresy nie było ustalenie wykorzystania okresu zasiłkowego tylko opłacanie składek w zaniżonej wysokości za miesiące od października do grudnia 2018 roku oraz za okres od marca do maja 2019 roku.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy z dnia z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U.2016.963 j.t ze zm; dalej, jako: ustawa systemowa) dobrowolne ubezpieczenie chorobowe ustaje: od pierwszego dnia miesiąca kalendarzowego, za który nie opłacono w terminie składki należnej na to ubezpieczenie - w przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność i osób z nimi współpracujących, duchownych oraz osób wymienionych w art. 7; w uzasadnionych przypadkach Zakład, na wniosek ubezpieczonego, może wyrazić zgodę na opłacenie składki po terminie, z zastrzeżeniem ust. 2a. Wobec tego warunkiem podlegania dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu w przypadku odwołującego jest opłacanie składki we właściwej wysokości, we właściwym terminie. Zgodnie z art. 61 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy zasiłkowej prawo do zasiłków określonych w ustawie i ich wysokość ustala oraz zasiłki te wypłaca Zakład Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym prowadzącym pozarolniczą działalność i osobom z nimi współpracującym. Natomiast zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy zasiłkowej płatnicy składek, o których mowa w art. 61 ust. 1 pkt 1, wypłacają zasiłki w terminach przyjętych dla wypłaty wynagrodzeń lub dochodów, a Zakład Ubezpieczeń Społecznych bieżąco po stwierdzeniu uprawnień. Zasiłki te wypłaca się nie później jednak niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków.

Odwołujący się jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, wobec czego płatnikiem zasiłków jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Jako osoba prowadząca działalność gospodarczą zobowiązana jest do przesyłania deklaracji rozliczeniowych, imiennych raportów miesięcznych oraz opłacania za siebie składki za dany miesiąc (art. 47 ust. 1 ustawy systemowej).

Zgodnie z art. 18 ust. 9 i 10 ustawy systemowej za miesiąc, w którym nastąpiło odpowiednio objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi lub ich ustanie i jeżeli trwały one tylko przez część miesiąca, kwotę najniższej podstawy wymiaru składek zmniejsza się proporcjonalnie, dzieląc ją przez liczbę dni kalendarzowych tego miesiąca i mnożąc przez liczbę dni podlegania ubezpieczeniu. Zasady zmniejszania najniższej podstawy wymiaru składek, o których mowa w ust. 9, stosuje się odpowiednio w przypadku niezdolności do pracy trwającej przez część miesiąca, jeżeli z tego tytułu **ubezpieczony spełnia warunki do przyznania zasiłku**. Dlatego Odwołujący, jako osoba prowadząca

pozarolniczą działalność gospodarczą, był uprawniony do samodzielnego obliczania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, złożenia deklaracji rozliczeniowej i dokonywania opłat tych składek. Jak wynika z literalnego brzmienia przepisu ubezpieczony, który jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą ma prawo do pomniejszenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego o okresy, za które spełnia warunki do przyznania zasiłku. Nie ma zapisu, że osoba ubezpieczona nie może dokonać pomniejszenia podstawy wymiaru zasiłku o zasiłki niewypłacone. W ocenie sądu istotny jest fakt spełniania warunków do przyznania zasiłku, niezależnie od tego czy został wypłacony odwołującemu czy nie. W tej sprawie odwołujący się spełniał przesłanki do przyznania prawa do zasiłku chorobowego za okresy od 24 września 2018 roku do 27 listopada 2018 roku oraz od 28 listopada 2018 roku do 1 stycznia 2019 roku. Spełniona została przesłanka z art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy zasiłkowej tj. powstanie samej niezdolności do pracy. Sąd przyznał odwołującemu prawo do zasiłków chorobowych zmieniając tym samym decyzje ZUS. Wobec tego już na etapie samodzielnego obliczania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i składania deklaracji odwołujący był uprawniony do odpowiedniego zmniejszenia podstawy wymiaru składek o dni niewykonywania pracy i w konsekwencji opłacenia składki na ubezpieczenia od zgodnie z prawem zmniejszonej podstawy wymiaru składek. Niezdolność do pracy obejmowała miesiące – cały październik, listopad i grudzień 2018 roku czyli odwołujący mógł wykazać zerową podstawę wymiaru zasiłku i opłacić składki, jak to określił ZUS, w zaniżonej wysokości. Wobec tego argumentacja podana w zaskarżonych decyzjach w tym zakresie jest błędna.

To na organie rentowym spoczywał ciężar wykazania, że powinien za te miesiące wykazać inne podstawy wymiaru i opłacić inne składki (wobec kwestionowania tego przez odwołującego). Organ rentowy ograniczył się tylko i wyłącznie do przedłożenia dokumentacji na okoliczność miesiąca marca 2019 roku – z deklaracji rozliczeniowej wynika, że odwołujący zadeklarował kwotę 1403,22 zł, podczas gdy według ZUS powinien wskazać 2859 zł. Należy wskazać, że w marcu 2019 roku odwołujący się był niezdolny do pracy od 6 marca 2019 roku, aż do jego końca. Odwołujący był niezdolny do pracy co stanowi postawę ustalenia uprawnienia do zasiłku chorobowego. Prawo do zasiłku zostało przez organ rentowy zakwestionowane, ale tylko z powodu niezapłacenia składek we właściwej wysokości za miesiące od października 2018 roku do grudnia 2018 roku. Jak już Sąd wskazał wyżej odwołujący się miał prawo opłacić pomniejszone składki ze względu na swoją niezdolność do pracy. Spełniona została przesłanka z art. 18 ust. 9 i 10 ustawy systemowej uprawniająca do obniżenia podstawy wymiaru składki. Również za marzec 2019 roku odwołujący się miał możliwość obniżenia tej podstawy, ponieważ był niezdolny do pracy – spełniał warunki do przyznania zasiłku. Nadto należy wskazać, że zdaniem ZUS odwołujący powinien zadeklarować podstawę 2859 zł. Z ustaleń Sądu wynika, że odwołujący powinien zapłacić składkę i ją zadeklarować jako proporcjonalnie wliczoną za okres zdolności do pracy w marcu 2019 roku tj. od 1 do 5 marca 2019 roku włącznie czyli za 5 dni. Odwołujący miał prawo opłacić składkę proporcjonalnie obniżoną tylko za 5 dni. Natomiast odnosząc się do zadeklarowania składek za kwiecień i maj 2019 roku oraz opłacenia składek w zaniżonej wysokości Sąd wskazuje, że odwołujący się był niezdolny do pracy cały kwiecień 2019 roku wobec czego miał możliwość złożenia deklaracji zerowej (zadeklarowanie zerowej podstawy wymiaru składek).

Natomiast odnośnie maja 2019 roku Sąd zważył, że to na organie rentowym spoczywał ciężar wykazania, że została zadeklarowana zaniżona podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy nie przedłożył na tę okoliczność żadnych dokumentów w postaci deklaracji ZUS DRA za ten miesiąc, ani nie wskazał jaka jego zdaniem powinna być zadeklarowana podstawa wymiaru składek, a jaka została zadeklarowana. Ponadto organ rentowy tylko na ten fakt powoływał się w notatce sporządzonej w poświadczeniu dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego jednak bez wskazania konkretnych kwot – zadeklarowanej podstawy i tej jaka powinna być zadeklarowana. Nie jest rolą Sądu zastępowanie organu rentowego w dowodzeniu twierdzeń, na które się powołuje w toku postępowania, które mogą mieć wpływ na zaskarżone decyzje. W maju 2019 roku odwołujący się był zdolny tylko w dniach 15 i 16 maja 2019 roku. Także w pozostałych dniach pozostawał niezdolny do pracy, co uzasadniało możliwość obniżenia zadeklarowanej podstawy wymiaru składek tak, aby została wykazana proporcjonalnie za dwa dni zdolności do pracy. Oznacza to, że również za miesiące od marca do maja 2019 roku odwołujący się miał prawo wykazać obniżone proporcjonalnie podstawy wymiaru składek i tym samym ewentualnie opłacić niższe składki.

Organ rentowy nie kwestionował tego, że odwołujący zadeklarował prawidłowe podstawy wymiaru składek za miesiące czerwiec i lipiec 2019 roku i za te miesiące opłacił prawidłowo obliczone składki wobec czego Sąd uznał, że w tych miesiącach J. Ś. podlegał również do dobrowolnego ubezpieczenia chorobowego.

Mając na względzie powyższe Sąd zważył, że dobrowolne ubezpieczenie chorobowe nie ustało z dniem 30 września 2018 roku i trwało dalej, również w okresie powstawania kolejnych niezdolności do pracy tj. od 24 kwietnia 2019 roku do 14 maja 2019 roku, od 17 maja 2019 roku do 7 czerwca 2019 roku, od 10 czerwca 2019 roku do 29 lipca 2019 roku. Skutkowało to zmianą zaskarżonych decyzji jak w punktach od 3 do 5 sentencji wyroku.